

В ніч на двадцять перше

Автор:

Світлана Румянцева

В ніч на двадцять перше

Світлана Румянцева

Здійснюючи чергову наукову експедицію, Кессі випадково отримує сигнал SOS, який зафіксували прибори її корабля. Не вагаючись, вона вирішує прийти на допомогу, хоча усвідомлює велику небезпеку, яка їй загрожує, та наслідки, що можуть стати незворотними. І справді, щось пішло не так, і юна мандрівниця сама потрапляє в аварію, опинившись на самоті у відкритому штормовому морі. Важка боротьба зі стихією – це лише початок випробувань, що випали на долю Кессі. Вона потрапляє у невелике селище, де її радо приймають місцеві жителі. Визначивши географічні координати, Кессі знає «де» вона, але навіть не здогадується «коли». І лише зустріч з Енді розкриває їй очі й допомагає з'ясувати, що між отриманням сигналу про порятунок та романтичною розмовою на березі моря минуло ні декілька днів, а двадцять чотири роки. Кессі мучить туга за рідною домівкою, вона не знає, що робити далі. Підтримка Енді, який теж колись зазнав особистої трагедії, та почуття, що тільки-но зароджуються між ними, допомагають Кессі знайти душевну рівновагу.

Світлана Румянцева

В НІЧ НА ДВАДЦЯТЬ ПЕРШЕ

* * *

Море вирувало. Велетенські хвилі хаотично змінювали одна одну, нещадно руйнуючи та змітаючи все на своєму шляху. Тим поодиноким мандрівникам чи

рибалкам, які у цей пізній час забарилися у відкритому морі та не встигли пристати до берега, годі було й заздрити. Що вже казати про ту, яка опинилася у полоні жорстокої стихії не з власної волі. Ця прикра випадковість могла коштувати їй життя і, чесно кажучи, вона не лише цілком усвідомлювала всю небезпеку становища, в якому опинилася, а й подумки приготувалася до найгіршого. Вона знала, що шансу вижити в таких умовах майже не було. Залишалася лише надія. Хитка, невиразна, полохлива, але все ж таки – НАДІЯ!

Море було підступним, мінливим та непередбачуваним, немов вередлива та надто розбещена дитина. Спочатку воно поводитись відносно спокійно: легкі, майже непомітні брижі злегка підштовхували самотнього гумового човника, наче хотіли його заколисати. Та згодом невідомо звідки налетів холодний, пронизливий вітер, що перетворив спокійну водяну гладь у суцільний безлад та круговерть. Кожна нова хвиля, що зароджувалась у темних морських глибинах, ставала більшою, потужнішою та грізнішою. Море лютувало, безжально підкидаючи безпорадне суденце.

Всередині нього сиділа молода дівчина. Захисний комбінезон темно-синього кольору з тонкого водонепроникного матеріалу, що щільно облягав усю її фігуру, та невисокі гумові чобітки с гнучкою подошвою надійно захищали від води та холоду. Її тендітні руки мертвою хваткою вчепилися у товсті мотузки, що оперізували човник по всьому периметру, а очі пильно вдивлялися у нічну темряву з надією побачити хоча б якийсь вогник чи інший знак, що сповіщав би про близькість жаданого берегу. Однак волосся, наскрізь просякнуте солоними бризками, хаотично теліпалося на вітру та прилипало до обличчя, заважаючи не лише роздивлятися навкруги, а й елементарно дихати.

Дівчину лихоманило і трясло. Її тіло було виснажене кількогадинною боротьбою з природною стихією. У набряклих ногах, затерплих без тривалого руху, щось неприємно поколювало, а задерев'янілі від холоду руки трималися за мотузку чисто автоматично. Лише ясний мозок працював швидко і холоднокровно, що свідчило про сильний характер, неабияку витримку та мужність незнайомки, а також про наявність у неї значного досвіду виживання в екстремальних ситуаціях.

На щастя, вона знала точні координати своєї незапланованої, аварійної висадки, тобто того місця, де миттю розгорнувся викинутий нею рятувний гумовий човен. Але що це дасть? Хаотичні хвилі та потужний вітер могли занести її хтозна куди, на багато кілометрів углиб відкритого моря, значно віддаливши її від берега. Та й

де той берег, у якому боці?

«Знак... Треба негайно знайти хоча б якийсь знак, орієнтир, що вказав би правильний напрям... – розмірковувала дівчина. – Вогонь, спалах, будь-яке світло... Зірки! Авжеж – зірки!».

Вона намагалась максимально напружити пам'ять, щоб видобути з її глибин необхідні знання: «Велика Ведмедиця, Південний Хрест... Ні, не те. Пригадуй, пригадуй... Оріон... Оріон добре видно в обох півкулях Землі. Та нащо мені це? А ще Полярна зірка. Вона практично нерухома, завжди розташована в полярному секторі неба і вказує точно на північ».

Дівчина ледве ворухнулась і, боячись випадково розчепити ослаблені пальці, які досі стискали мотузку, повільно задерла голову: чорні загрозливі хмари щільним кільцем сповивали нічне небо. Вона застогнала з відчаю.

У голові роїлися думки, навпіл розриваючи свідомість: «Як це могло статися? Не може бути! Як я, такий стріляний горобець у своїй справі, могла втрапити в таку халепу? Даремно я попрямувала сюди. Виявляється, у цьому квадраті нікого й не було. Усі мої зусилля марні!».

Остання думка була особливо болючою. Адже ще якихось декілька хвилин тому, після того як усі прилади зафіксували чіткі сигнали, вона прийняла доволі нестандартне, проте ретельно зважене рішення.

Як науковець, вона багато подорожувала, досліджувала, вивчала, проте раніше ніколи не втручалася. Вона просто не мала на це права, не мала дозволу. Але зараз була саме та ситуація, коли звичайна людяність та співчуття переважили терези розважливості на свій бік: десь там, у суцільному мороці, невідомо хто просив, ні – навіть волав про допомогу! Наполегливо та несамовито: SOS SOS SOS.

Вона цілком усвідомлювала, якими незворотними можуть бути наслідки її вчинку, якщо щось піде не так. Але, спираючись на теоретичні знання та точні математичні розрахунки, вона вірила, що зможе вчасно втрутитися, прийти на допомогу і... повернутися назад, втративши порівняно небагато часу.

Небагато часу... Чому він такий невблаганний? Час. Чому він не може зупинитись та перепочити?

Якщо щось піде не так... Ще раз глянувши на панель управління, на якій висвічувались декілька пульсуючих цифр та символів, вона зважилась. Останнє, що вона зробила, це записала на плівку свій голос, обгрунтувавши своє рішення, коротко виклавши план подальших дій і назвавши точні координати місця ймовірної катастрофи. Тоді натиснула необхідну кнопку і її повідомлення, розтинаючи безмежний простір, помчало до адресату. Відповідь прийшла за лічені секунди і була, на перший погляд, доволі сухою та лаконічною, але, зважаючи на обставини, це було нормальним: «Згода! Дотримуйтесь інструкцій! Хай щастить!».

Серце шалено калатало, по спині пробігли підступні мурашки, руки трохи тремтіли від хвилювання. Ще б пак! Така відповідальність! Але самі рухи були вправними, відточеними, механічними. Нехай щастить, Кессі. І вона щосили натиснула на важіль...

А потім цей страшенний удар... скрегіт металу... поштовхи... Нічого не видно... Зв'язок перервався... І тепер замість того, щоб допомогти, вона сама потребувала порятунку.

Кессі відчувала, що потроху слабне, сили покидали її, у голові паморочилося від постійного гойдання на хвилях. І хоча зазвичай їй ніколи не бракувало терпіння та витримки, зараз ситуація потроху виходила з-під контролю.

«Лише декілька хвилин, зовсім трошки, спочинь. Який сенс у постійному спогляданні? – нашіптував підступний внутрішній голос. Проте здоровий глузд застерігав: – Не спи! Пильнуй або втратиш усе!».

Щоб відволіктись, Кессі силувалась згадати щось приемне, відсторонене, перед її очима поставали незримі розпливчасті картини. Вона побачила інше море – лагідне, облите сліпучим сонячним світлом, привітне. Ось вона напівлежить на березі, обпершись на лівий лікоть, й спостерігає, як на обрії то виринають, то зникають невиразні стовпчики блакитного диму, настільки легкі та невагомні, що миттю тануть у прозорому повітрі.

Після кількохвилинного споглядання вона млосо потягується усім своїм струнким тілом та лягає на теплий, бархатний пісок, що міниться сотнями різних барв. Потім повільно підкладає схрещені руки під голову й дивиться вгору. Її втомлені очі, захищені темними окулярами, безцільно стежать за рухом небесних світил та поодиноких розкутих хмар, що мляво та неохоче блукають небом.

Тоді вона сідає, обіймає руками коліна та кладе на них голову, а копна чорного пишного волосся елегантно розсипається навсібіч. Її права рука поволі сповзає на пісок і починає ворушити нерівну кристалічну поверхню, несвідомо виводячи пальцем то кумедні личка, то абстрактні фігури, а подекуди незрозумілий набір цифр та формул. Час від часу пальці згрібають до купи теплі дрібні піщинки і міцно стискають їх у кулак. Коли ж вона трохи послабляє хватку, пісок, піддаючись силі тяжіння, тонкою цівкою сиплеться донизу, утворюючи мініатюрні бархани.

Здавалося, що все це відбувалося дуже давно, в іншому, тепер уже нереальному житті. Жвавому, швидкоплинному, насиченому подіями. Ніби на іншій планеті, на іншому боці безкрайого Всесвіту. На іншому боці...

Її набряклі очі стулялися самі по собі, пальці несвідомо розжималися, відпускаючи на волю грубі мотузки, що боляче врізалися у ніжні долоні, залишаючи на них червоні борозни. Відчуваючи, що ось-ось може знепритомніти чи поринути у хворобливу дрімоту, Кессі зібрала останні сили, щоб ще раз підвестися і роззирнутися довкола.

Переборюючи слабкість у всьому тілі та пристосовуючись до хитання човна, вона, наскільки це взагалі було можливо, сперлася колінами та руками о мокре днище, а потім, наражаючись на небезпеку втратити рівновагу й перехилити човник, випрямила спину і почала пильно вдивлятися у морок. Нічого. Лише темна зловісна порожнеча.

За мить вона не лише зрозуміла, що геть усі її зусилля були марними, а й з невимовним жахом осягнула масштаби та неминучі наслідки катастрофи, в яку потрапила. Самотня та безпорадна у цьому шаленому вирі.

Ще трохи й вона остаточно впала б у відчай. Її погляд ставав неухажним, безцільним і байдуже блукав по гребнях хвиль. Але раптом Кессі здалося, що в темряві блиснув вогник. Вона насторожилася, холодною тремтячою рукою

відкинула з обличчя мокре волосся та примружила очі. Минали секунди, хвилини, що здалися їй вічністю, але нічого не відбувалося. Невідоме сяйво зникло так само швидко, як і з'явилося.

«Це лише марево... – подумала вона. – Як часто ми сприймаємо бажане за дійсне».

Аж ось десь далеко знов спалахнуло світло. Потім згасло. Знов з'явилося. І ще раз. І ще. Що за маячня? Спочатку Кессі прийняла його за умовний знак, призначений саме для неї, й почала було зчитувати інформацію, виходячи з нескладної та загальноприйнятої серед мореплавців комбінації сигнальних знаків. Втім частота спалахів, а скоріше їх нерегулярність ніяк не співпадали з відомими їй принципами кодування, тож вона, шкодуючи, облишила спроби.

Подальші спостереження навели Кессі на думку, що загадкові вогні радше були наслідком якоїсь несправності. Скидалося на те, що хтось на березі намагався вручну полагодити старого електрогенератора та робив це доволі незвичним способом – б'ючи по ньому кремезним кулаком. Вочевидь, старання невідомої людини, якій не спалося у цю жахливу ніч, увінчалися успіхом, оскільки за деякий час хаотичне мерехтіння припинилося, і світло полилося рівно. Воно надходило з берега, у цьому не було ніякого сумніву. І хоча цей маленький, беззахисний вогник був напрочуд слабким, ледь помітним у зловісній темряві ночі, він став для Кессі єдиним дороговказом, що вів до порятунку.

Зібравши останні сили, вона заходилася шарудіти руками по днищу свого човника. Намацавши у пітьмі невеликий прямокутний м'який предмет з довгим паском, Кессі дуже зраділа: це була її сумка, що містила всілякі дослідницькі прилади, мапи та безліч необхідних дрібничок. Перекинувши пасок через голову, так щоб його середина лягла на праве плече, а сумка прилаштувалася біля лівого стегна, мандрівниця почала шукати розкладні весла, які обов'язково мали входити до комплектації човна, проте досі в них не було потреби. Усі ці дії вона робила навпомацки, ні на мить не відводячи погляду від блукаючого вогника. Вірніше, сам вогник залишався на своєму місці, а от легкий надувний човник перестрибував з хвилі на хвилю, постійно міняючи траєкторію.

Добувши весла, Кессі насилу прилаштувала їх до бокових отворів човна й почала щодуху гребти до берега. Принаймні так вона вважала, адже їй і на думку не спадало, що джерело світла могло знаходитися і не на суші; ним міг бути і один із плавучих застережних знаків – бакен, що вказує на близькість фарватеру і,

зазвичай, обладнаний потужним ліхтарем.

Ніч минала, а шторм потроху згасав. Вдалечині ледь-ледь зажеврили димчасті обриси берега. Чим ясніше вони вимальовувались, тим дужче Кессі налягала на весла, адже кожен їхній сплеск сповіщав про наближення порятунку.

Коли до жаданого берега було, здавалося, рукою подати, мандрівницю чекали нові випробування. Важкі хмари, що протягом ночі загрозливо нависали над морем та затуляли зорі, готувалися до нового дійства. Незабаром високо в небі пролунав потужний вибух, ніби хтось невидимий одночасно палив з десятка гармат. Від несподіванки Кессі випустила з рук весла та затулила долонями вуха, інстинктивно нахиливши голову до колін та заплющивши очі. Коли ж вона нарешті насмілилася глянути вгору, то побачила жахливу й водночас величну, заворожливу картину. Безліч електричних розрядів безжально розтинали небо, внаслідок чого воно конвульсивно здригалось й палало синім вогнем.

Коли ж розряди блискавки стали частішими, Кессі змогла краще розгледіти берег, всіяний маленькими будинками з гостроверхими дахами. Однак південний вітер та вируючі хвилі постійно відносили її в інший бік, до страхітливої скелястої гряди, що занурювалася у море.

Навколо розлягався оглушливий гуркіт, що луною віддавався у найвіддаленіших закутках бухти. Незабаром заюшив дощ. Тисячі, мільйони дрібних прісних краплин хлинули з неба на землю, ритмічно задріботіли по поверхні моря, безслідно розчиняючись у темних солоних хвилях. Дощ безжально шмагав Кессі по її і без того мокрих щоках, зліплюючи між собою довгі чорні вії, потрапляючи до рота і заважаючи дихати.

Вода з неймовірною швидкістю заповнювала маленький човник, та Кессі не мала ані сил, ані можливості вичерпувати воду. І часу на роздуми теж не було. Тоді вона прийняла єдине правильне рішення – покинути човен і далі добиратися до берега вплав. Але не встигла вона бодай ворухнутися, щоб здійснити свій намір, як на неї обрушилась чергова хвиля, яка не лише миттю затопила суденце, а ще й перегорнула його. Кессі опинилась у холодній воді. Не розгубившись, вона почала борсатися, жваво рухаючи руками й ногами, щоб утриматися на поверхні і прилаштуватися до ритму хвиль. На жаль, рятівний вогник згас.

«А може його і не було зовсім», – знов підкралася нав'язлива думка.

Крізь густу завісу зливи проглядав світанок, що сповіщав близьке народження нового дня, а значить і життя. Кессі хутко замолотила руками і поплила до берега. Її захисний комбінезон та чоботи, виготовлені з легкого матеріалу, практично нічого не важили, в них вона почувалася зручно як на суші, так і у воді. Єдиною річчю, що заважала швидко рухатися, була сумка, перекинута через плече, довгий пасок якої час від часу доводилося підтримувати однією рукою. Але кинути цю єдину вцілілу після катастрофи річ вона просто не мала права.

Останні зусилля, сім-вісім гребків і Кессі нарешті відчула, як її втомлені ноги ледве торкнулися твердої поверхні. Ще трохи і вона, захлинаючись у білосніжній піні, впала на коліна. Хаотичні прибережні хвилі накочувались одна за іншою, накривали її з головою, потім відкочувалися і тягнули Кессі за собою, назад, у відкрите море. Не в змозі звестися на ноги, вона почала повзти по мілині, жадібно загрибаючи руками дрібні круглі камінці.

Вщент розмитий та покручений берег не міг слугувати надійним притулком для виснаженої людини, що з останніх сил чіплялася за життя. Кессі потрібно було ще викарабкатися на невеликий, намитий хвилями схил біля кромки моря. Важко подолавши цю перешкоду, вона знесилено розпростерлася на березі, припавши щокою до холодного мокрого каміння, подумки дякуючи невідомому вогнику за те, що вчасно вказав їй вірний шлях і її човен не натрапив на скелі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/rumyanceva_sv-tlana/v-n-ch-na-dvadcyat-pershe

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)